

*Κανένα ταξίδι δεν είναι αδύνατο. Το μόνο που χρειάζεται
είναι να κάνεις ένα βήμα μπροστά.*

Ἔρωες των βιβδίων

«Ατλαντίδα»

Πα Σαλτ – ο θετός πατέρας των αδελφών (αποθανών)

Μαρίνα (Μα) – η κηδεμόνας των αδελφών

Κλόντια – η οικονόμος της Ατλαντίδας

Γκίοργκ Χόφμαν – ο δικηγόρος του Πα Σαλτ

Κρίστιαν – ο καπετάνιος

Οι Αδελφές Ντ' Απλειάζ

Μαία

Άλι (Αλκυνόνη)

Σταρ (Αστερόπη)

ΚεΚε (Κελαινώ)

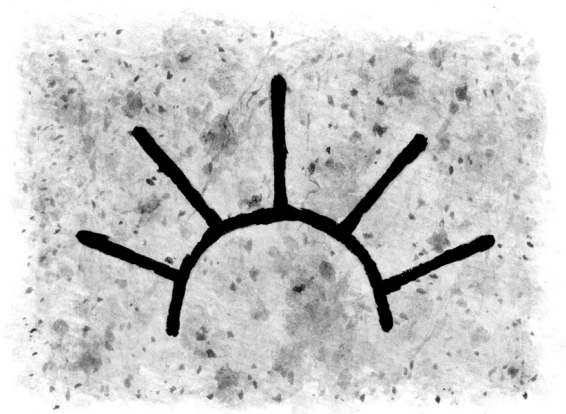
Τίγκι (Ταϋγέτη)

Ηλέκτρα

Μερόπη (αγνοείται)

ΚεΚε

Δεκέμβριος 2007

Το σύμβολο των Αβορίγινων για το χνάρι ανθρώπου

ΘΥΜΑΜΑΙ ΑΚΡΙΒΩΣ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΜΟΥΝ και τι έκανα όταν έμαθα ότι ο πατέρας μου είχε πεθάνει, συλλογίστηκα σαν κοίταξα από το παράθυρο κι αντίκρισα τη μαύρη σαν κατράμι νυχτιά έξω. Από κάτω μου είδα απλωμένα μικρά συμπλέγματα από διάσπαρτα τρεμουλιαστά φώτα σπιτιών, που το καθένα έκλεινε μέσα του μια ζωή, μια οικογένεια, μια παρέα φίλων...

Κι ένιωσα πως εγώ πια δεν είχα τίποτε απ' όλα αυτά.

Έμοιαζε σχεδόν σαν να έβλεπα τον κόσμο ανάποδα, γιατί τα φώτα κάτω από το αεροπλάνο φάνταζαν σαν λιγότερο φωτεινά αντίγραφα των αστεριών από πάνω μου. Κι αυτό μου έφερε στον νου κάτι που μου είχε πει κάποτε ένας από τους καθηγητές μου στο κολλέγιο καλών τεχνών, ότι ζωγράφιζα σαν να μην μπορούσα να δω αυτό που υπήρχε μπροστά μου. Είχε δίκιο. Όντως δεν μπορούσα. Οι εικόνες εμφανίζονταν στο μυαλό μου και όχι στην πραγματικότητα. Και πολλές φορές δεν είχαν μορφή ζώου, πετρώματος, μήτε καν ανθρώπου, μα ήταν εικόνες ισχυρές κι ένιωθα πάντοτε την υποχρέωση να τις ακολουθώ πιστά.

Όπως εκείνος ο μεγάλος σωρός από παλιατζούρες που είχα μαζέψει από μάντρες με παλιοσίδερα απ' όλο το Λονδίνο και είχα κουβαλήσει στο ατελιέ μου στο διαμέρισμα. Πέρασα βδομάδες ολόκληρες προσπαθώντας να καταλήξω πώς έπρεπε να

συνδυναστούν όλα εκείνα τα κομμάτια. Ήταν σαν να προσπαθούσα να λύσω έναν γιγαντιαίο κύβο του Ρούμπικ κι ας είχα για πρώτες ύλες ένα μπιτόνι βενζίνης που βρομοκοπούσε, ένα παλιό σκιάχτρο –ομοίωμα του Γκάι Φοκς–, ένα λάστιχο αυτοκινήτου κι έναν σκουριασμένο κασμά. Τα συνδύαζα όλα, παντελώς ικανοποιημένη με το αποτέλεσμα, μέχρι τη στιγμή που πρόσθετα το τελευταίο κρίσιμο κομμάτι, το οποίο –όπου κι αν το έβαζα– έδειχνε να καταστρέφει ολόκληρη την καλλιτεχνική εγκατάσταση.

Ακούμπησα το μέτωπό μου που έκαιγε πάνω στο δροσερό ακρυλικό του παραθύρου, το οποίο ήταν και το μόνο που με χώριζε, όπως και όλους τους υπόλοιπους άλλωστε, από την ασφυξία και τον βέβαιο θάνατο.

Πόσο τρωτοί είμαστε, ένα τίποτα...

Όχι, ΚεΚε, μάλωσα αυστηρά τον εαυτό μου όταν ένιωσα τον πανικό να φουντώνει μέσα μου, μπορείς να το κάνεις αυτό και χωρίς εκείνη, μπορείς!

Ανάγκασα το μυαλό μου να στραφεί και πάλι στον Πα Σαλτ, επειδή λόγω της μόνιμης φοβίας μου για τα αεροπλάνα με παρηγορούσε –παραδόξως– να συλλογίζομαι τη στιγμή που έμαθα ότι είχε πεθάνει. Σε περίπτωση που συνέβαινε το μοιραίο, έπεφτε το αεροπλάνο και σκοτωνόμαστε όλοι, θα είχα τουλάχιστον εκείνον να με περιμένει στην άλλη ζωή. Άλλωστε εκείνος είχε ήδη κινήσει για εκεί. Κι είχε κάνει ολομόναχος τούτο το ταξίδι, όπως όλοι μας.

Έβαζα το τζιν παντελόνι μου τη στιγμή που χτύπησε το τηλέφωνο και η μικρότερη αδελφή μου, η Τίγκι, μου είπε ότι ο Πα Σαλτ είχε πεθάνει. Τώρα που το ξανασκεφτομαι, είμαι σίγουρη πως στην ουσία δεν είχα συνειδητοποιήσει τίποτε απ' όσα μου είχε πει τότε. Το μόνο που με απασχολούσε ήταν πώς θα το έλεγα στη Σταρ, που λάτρευε τον πατέρα μας. Ήξερα ότι θα γινόταν ράκος, θα διαλυόταν.

Κι εσύ τον λάτρευες, ΚεΚε...

Και της το είπα. Επειδή ο ρόλος μου σ' αυτή τη ζωή ήταν να προστατεύω την πιο ευαίσθητη από εμένα αδελφή μου –βασικά ήταν τρεις μήνες μεγαλύτερή μου, αλλά δυσκολευόταν από μικρή να μιλήσει, οπότε μιλούσα πάντοτε εγώ για εκείνη– κλείδωσα την καρδιά μου, ανέβασα το φερμουάρ του τζιν μου και πήγα στο σαλόνι για να της το πω.

Δεν έβγαλε μιλιά, μοναχά έκλαψε στην αγκαλιά μου. Κι έβαλα τα δυνατά μου να συγκρατήσω τα δικά μου δάκρυα. Για χάρη της, για τη Σταρ. Έπρεπε να φανώ δυνατή γιατί με είχε ανάγκη...

Τότε...

«Χρειάζεστε κάτι;»

Ένα σύννεφο από άρωμα μόσχου με τύλιξε. Σήκωσα τα μάτια και είδα την αεροσυνοδό σκυμμένη από πάνω μου.

«Εμ, όχι, ευχαριστώ».

«Επειδή πατήσατε το κουμπί», μου απάντησε ψιθυριστά, δείχνοντας τους υπόλοιπους επιβάτες που κοιμούνταν όλοι. Στο κάτω κάτω ήταν τέσσερις τα χαράματα, ώρα Λονδίνου.

«Συγγνώμη», της απάντησα ψιθυριστά και τράβηξα από το κουμπί τον αγκώνα μου, που ήταν ο υπαίτιος για την παρεξήγηση. Μια ζωή η ίδια ιστορία, όλο και κάποια χαζομάρα θα έκανα. Μου έγενεψε με τον ίδιο τρόπο που μου είχε γνώψει μία από τις δασκάλες μου όταν με είχε δει να ανοίγω τα μάτια κατά τη διάρκεια της πρωινής προσευχής στο προαύλιο του σχολείου. Κι ύστερα, μ' ένα απαλό θρόισμα από μετάξι, η αεροσυνοδός επέστρεψε στο λαγούμι της και χάθηκε από τα μάτια μου. Προσπάθησα να βολεψτώ όσο καλύτερα μπορούσα στο κάθισμά μου κι έκλεισα τα μάτια, θέλοντας να μοιάσω στις περίπου τετρακόσιες άσχετες μεταξύ τους ψυχές που με τον ύπνο είχαν κατορθώσει να γλιτώσουν από τον τρόπο που προκαλεί η σκέψη ότι σκίζεις τον αέρα μέσα σε έναν αλουμινένιο κύλινδρο. Ως συνήθως ένιωθα ξεκομμένη, ότι δεν ανήκα στους πολλούς.

Φυσικά, θα μπορούσα να είχα κλείσει εισιτήριο στην επιχειρηματική θέση. Μου είχαν μείνει ακόμη κάποια χρήματα από την κληρονομιά μου – όχι τόσο πολλά όμως ώστε να θέλω να τα σπαταλήσω για μερικά εκατοστά χώρου παραπάνω. Είχα ξοδέψει το μεγαλύτερο μέρος των χρημάτων μου για να αγοράσω το πολυτελές διαμέρισμα στο Λονδίνο δίπλα στο ποτάμι για εμένα και τη Σταρ. Πίστευα πως αυτό που ήθελε ήταν ένα κανονικό σπιτικό, πως αυτό θα την έκανε ευτυχισμένη, αλλά καμία σχέση...

Οπότε βρέθηκα εδώ, στο ίδιο μέρος όπου πέρυσι τέτοιο καιρό περίπου καθόμουν μαζί με την αδελφή μου στην οικονομική θέση και πετούσαμε για την άλλη άκρη του κόσμου, την Ταϊλάνδη. Μόνο που αυτή τη φορά η Σταρ δεν ήταν μαζί μου κι εγώ δεν έτρεχα όλο ενθουσιασμό προς κάτι, έτρεχα να ξεφύγω...

«Θέλετε πρωινό;»

Άνοιξα τα μάτια, ζαβλακωμένη και αποπροσανατολισμένη, κι αντίκρισα την ίδια αεροσυνοδό που είχε έρθει να με βρει μες στη μαύρη νύχτα. Είδα ότι όλα τα φώτα της καμπίνας ήταν αναμμένα και ορισμένα από τα σκίαστρα στα παράθυρα ανεβασμένα, αποκαλύπτοντας το χάραγμα της ροδαυγής.

«Όχι, ευχαριστώ, μόνο καφέ. Σκέτο, παρακαλώ».

Κατένευσε κι έφυγε, και αναρωτήθηκα γιατί –από τη στιγμή που πλήρωνα ένα κάρο λεφτά για όλη αυτή την εμπειρία– ένιωθα ένοχη να ζητήσω το παραμικρό.

«Πού πηγαίνετε;»

Γύρισα να κοιτάξω τον διπλανό μου, τον οποίο μέχρι στιγμής είχα δει μόνο προφίλ. Αλλά ακόμη και τότε το μόνο που είχα δει ήταν μια μύτη, ένα στόμα και μια τούφα ξανθά μαλλιά να ξεπροβάλλουν μέσα από τη μαύρη κουκούλα ενός φούτερ. Τώρα όμως τον έβλεπα καταπρόσωπο, να με κοιτάζει. Δεν έμοιαζε να είναι πάνω από δεκαοχτώ, είχε ορατά ακόμη στο πιγούνι και στο μέτωπό του τα ίχνη της εφηβικής ακμής. Ένιωσα σαν συνταξιούχος δίπλα του.

«Στην Μπανγκόκ και ύστερα στην Αυστραλία».

«Καλή φάση», σχολίασε κι έπεσε με τα μούτρα στον δίσκο του, που έμοιαζε με δίσκο φυλακισμένου και περιλάμβανε χτυπητά αβγά που δεν τρώγονταν με τίποτα, παρατηγανισμένο μπέικον κι ένα μακρύ ροζ πράγμα που υποτίθεται ότι ήταν λουκάνικο. «Κι εγώ εκεί θα καταλήξω, αλλά λέω πρώτα να περάσω μια βόλτα από την Ταϊλάνδη. Μου έχουν πει ότι τα πάρτι με πανσέληνο εκεί είναι το κάτι άλλο».

«Είναι όντως».

«Έχετε πάει;»

«Αρκετές φορές», του αποκρίθηκα κι η ερώτησή του έκανε αμέσως ένα σωρό αναμνήσεις να ξεπηδήσουν στο μυαλό μου.

«Ποιο μέρος μου προτείνετε; Έχω ακούσει ότι το καλύτερο είναι το Κο Πα Νγκαν».

«Έχουν περάσει χρόνια από την τελευταία φορά που πήγα εκεί, αλλά έχω μάθει ότι έχει γίνει τεράστιο πλέον – ίσως μάλιστα οι κάτοικοί του να έχουν φτάσει τις δύο χιλιάδες. Το δικό μου αγαπημένο μέρος είναι η παραλία του Ρέιλι στο Κράμπι. Είναι πολύ ήσυχη, αλλά φαντάζομαι ότι εξαρτάται από το τι θέλει κανείς».

«Το έχω ακουστά το Κράμπι», μου είπε με το σαγόνι του να δίνει αγώνα για να καταφέρει να μασήσει το λουκάνικο. «Θα βρεθώ με τα φιλαράκια μου στην Μπανγκόκ. Έτσι κι αλλιώς έχουμε ακόμη κάνα δυο βδομάδες καιρό μέχρι την πανσέληνο για να αποφασίσουμε. Εσείς θα συναντήσετε φίλους στην Αυστραλία;»

«Ναι», του απάντησα ψέματα.

«Και θα μείνετε καθόλου στην Μπανγκόκ;»

«Για ένα βράδυ μόνο».

Διαισθάνθηκα τον ενθουσιασμό του όταν το αεροπλάνο άρχισε την κάθοδό του στο αεροδρόμιο Σουβαρναμπούμπι κι ακούστηκαν από την καμπίνα του πληρώματος οι συνήθειες οδηγίες για εμάς τους αιχμαλώτους. Στην ουσία ένα αστείο

είναι όλα, συλλογίστηκα κλείνοντας τα μάτια, προσπαθώντας να ηρεμήσω την καρδιά μου που βροντοχτυπούσε ακόμη. Αν έπεφτε το αεροπλάνο θα πεθαίναμε όλοι ακαριαία, άσχετα από το αν ήταν στην όρθια θέση το τραπεζάκι για τον δίσκο. Αλλά φαντάστηκα ότι έπρεπε να τα λένε αυτά για να μας κάνουν να νιώσουμε καλύτερα.

Το αεροπλάνο άγγιξε τόσο μαλακά το έδαφος ώστε σχεδόν δεν κατάλαβα ότι είχαμε προσγειωθεί παρά μονάχα όταν το ανακοίνωσαν από τα μεγάφωνα. Άνοιξα τα μάτια κι ένιωσα ένα κύμα θριάμβου μέσα μου. Είχα κάνει μια πολύωρη μακρινή πτήση ολομόναχη και μάλιστα είχα βγει ζωντανή για να έχω να το λέω. Η Σταρ θα ήταν περήφανη για εμένα... αν βέβαια νοιαζόταν πια.

Πέρασα τον έλεγχο διαβατηρίων, πήρα τα μπαγκάζια μου από τον ιμάντα των αποσκευών και ξεκίνησα για την έξοδο.

«Καλά να περάσετε στην Αυστραλία», μου φώναξε ο έφηβος διπλανός μου προλαβαίνοντάς με. «Ο φίλος μου λέει ότι η άγρια φύση εκεί είναι απίστευτη, έχει κάτι αράχνες να, μεγάλες σαν πιάτο! Τα λέμε!»

Μου έγνεψε, χώθηκε στην ανθρώπινη μάζα κι εξαφανίστηκε. Ακολούθησα κι εγώ ξοπίσω του αλλά με πολύ πιο αργό βήμα κι αισθάνθηκα να με πλακώνει ένα γνώριμο τείχος ζέστης και υγρασίας. Πήγα με το λεωφορείο του αεροδρομίου στο ξενοδοχείο στο οποίο είχα κάνει κράτηση για μία διανυκτέρευση, και αφού ξεμπέρδεψα με τα διαδικαστικά ανέβηκα με το ασανσέρ στο αποστειρωμένο δωμάτιό μου. Έβγαλα το σακιδιό μου από τους ώμους μου, κάθισα στα λευκά σεντόνια και σκέφτηκα ότι αν είχα ένα δικό μου ξενοδοχείο θα έβαζα σκουρόχρωμα σεντόνια στα κρεβάτια για να μη φαίνονται πάνω τους οι λεκέδες από τα άλλα σώματα έτσι όπως διακρίνονται, όσο κι αν τα τρίψεις, στο λευκό.

Υπήρχαν πολλά πράγματα στον κόσμο που μ' έκαναν να απορώ, κανόνες που είχε φτιάξει κάποιος κάποτε, πιθανότατα

προ αμνημονεύτων χρόνων. Έβγαλα τα ορειβατικά μποτάκια μου και ξάπλωσα, σκεπτόμενη ότι θα μπορούσα να βρισκόμουν σε οποιοδήποτε άλλο μέρος του κόσμου και να μη μου άρεσε καθόλου. Το κλιματιστικό από πάνω μου γουργούρισε κι έκλεισα τα μάτια μήπως και κατάφερνα να κοιμηθώ. Όμως το μόνο που σκεπτόμουν ήταν πως αν πέθαινα τώρα εδώ δεν θα το ήξερε άνθρωπος.

Κι εκείνη τη στιγμή ένιωσα στο πετοί μου τι θα πει μοναξιά. Την ένιωσα μέσα μου να με τρώει, κι όμως την ίδια στιγμή ήταν σαν να είχα ένα μεγάλο κενό. Ανοιγόκλεισα τα μάτια για να διώξω τα δάκρυα – δεν ήμουν κλαψιάρα, μα εκείνα όλο έρχονταν και τελικά ανάγκασαν τα βλέφαρά μου να ανοίξουν με μια χειμαρρώδη πίεση έτοιμη να σπάσει φράγμα.

«Δεν πειράζει, KeKe, μπορείς να κλάψεις...»

Άκουσα την παρηγορητική φωνή της Μα στο μυαλό μου και θυμήθηκα τα λόγια που μου είχε πει τότε που είχα πέσει από ένα δέντρο στην Ατλαντίδα και είχα στραμπουλίξει τον αστράγαλό μου. Είχα δαγκώσει τόσο δυνατά το κάτω χέιλι μου για να μην κάνω σαν κλαψιάρικο μωρό, ώστε το είχα ματώσει.

«Θα νοιαζόταν», μουρμούρισα μελαγχολικά κι έπασα το κινητό μου. Σκέφτηκα να το ενεργοποιήσω και να της στείλω ένα μήνυμα για να της πω πού βρισκόμουν. Μα δεν άντεχα να δω κάποιο μήνυμα από τη Σταρ ή, ακόμη χειρότερα, ότι δεν είχα ούτε ένα μήνυμα από εκείνη. Ήξερα καλά ότι αυτό θα με διέλυε, οπότε πέταξα το κινητό στην άλλη άκρη του κρεβατιού κι έκλεισα πάλι τα μάτια. Όμως τότε πρόβαλε η εικόνα του Πα πίσω από τα σφαιλιστά βλέφαρά μου και δεν έλεγε να φύγει με τίποτα.

«Είναι σημαντικό εσύ και η Σταρ να κάνετε η καθεμία τους δικούς της φίλους εκτός από το να έχετε η μία την άλλη, KeKe...»

Μου το είχε πει αυτό λίγο προτού φύγουμε μαζί με τη Σταρ για το πανεπιστήμιο του Σάσεξ κι εγώ τότε είχα τσαντιστεί, γιατί δεν χρειαζόμουν κανέναν άλλο στη ζωή μου, το ίδιο και η Σταρ. Ή έτσι νόμιζα τουλάχιστον. Κι ύστερα...

«Αχ, Πα», αναστέναξα, «είναι άραγε καλύτερα εκεί πάνω;...»

Τις τελευταίες βδομάδες, που η Σταρ είχε φροντίσει να κα-
ταστήσει σαφές ότι δεν ήθελε πια να είναι μαζί μου, τσάκωνα
συχνά τον εαυτό μου να μιλά στον Πα. Ένιωθα σαν να μην είχε
πεθάνει με κάποιο τρόπο, τον ένιωθα ακόμη κοντά μου. Πα-
ρότι στους άλλους φαινόταν ότι είμαι το άκρως αντίθετο από
την Τίγκι, την επόμενη στη σειρά μικρότερη αδελφή μου, η
οποία είχε όλες εκείνες τις περίεργες πνευματικές πεποιθήσεις,
υπήρχε ένα παράξενο κομμάτι μέσα μου που γνώριζε αλλά και
διαισθανόταν διάφορα... μέσα μου και στα όνειρά μου. Πολλές
φορές ένιωθα ότι τα όνειρά μου ήταν πιο αληθινά και ζωντανά
όταν ήμουν ξύπνια – έμοιαζε κάπως σαν να βλέπω μια σειρά
στην τηλεόραση. Κι αυτές ήταν οι καλές βραδιές, γιατί υπήρ-
χαν και βραδιές που έβλεπα εφιάλτες. Όπως αυτοί με τις γιγα-
νταίες αράχνες...

Ανατρίχιασα σαν θυμήθηκα τα τελευταία λόγια του έφηβου
συνεπιβάτη μου στο αεροπλάνο... Αποκλείεται οι αράχνες της
Αυστραλίας να είναι μεγάλες σαν πιάτο – ή μήπως όχι;

«Θεούλη μου!» Πετάχτηκα από το κρεβάτι για να πάψω να
κάνω τέτοιες σκέψεις και πήγα στο μπάνιο να ρίξω λίγο νερό
στο πρόσωπό μου. Κοιτάχτηκα στον καθρέφτη και μου φά-
νηκε πως έμοιαζα με αγριογούρουνο έτσι όπως ήμουν με τα
μάτια μου κοκκινισμένα και πρησμένα από το κλάμα και τα
μαλλιά μου όρθια.

Δεν είχε σημασία που η Μα μου είχε πει αμέτρητες φορές
ότι τα μάτια μου ήταν πανέμορφα, μ' ένα σπάνιο σχήμα και
χρώμα, ούτε που η Σταρ έλεγε πόσο πολύ της άρεσε να χαϊ-
δεύει το δέρμα μου, το οποίο ήταν –και είναι δικόι της οι χα-
ρακτηρισμοί αυτοί– λείο κι απαλό σαν βούτυρο κακάο. Ήξερα
ότι μου τα έλεγαν μόνο και μόνο από ευγένεια, γιατί είχα μάτια
κι έβλεπα ότι ήμουν άσχημη – και δεν μου άρεσε καθόλου που
σε ό,τι είχε να κάνει με την εξωτερική εμφάνισή μου με περ-
νούσαν για χαζή. Κι επειδή είχα πέντε πανέμορφες αδελφές,

δεν έμπαινα καν στον κόπο να τις συναγωνιστώ. Η Ηλέκτρα –η οποία όλως τυχαίως είναι διάσημο μοντέλο– μου έλεγε μονίμως ότι δεν αναδείκνυα όπως έπρεπε τον εαυτό μου, αλλά κάτι τέτοιο θα ήταν απλώς τσάμπα κόπος και χρόνος, αφού ήξερα καλά ότι δεν υπήρχε καμία περίπτωση να γίνω όμορφη.

Όστούσο μπορούσα να δημιουργώ ομορφιά, και αυτή τη στιγμή, που είχα πιάσει πάτο, θυμήθηκα κάτι άλλο που μου είχε πει ο Πα όταν ήμουν πιο μικρή.

«Ό,τι κι αν συμβεί στη ζωή σου, αγαπημένη μου ΚεΚε, το μοναδικό πράγμα που δεν μπορεί να σου πάρει ποτέ κανείς είναι το ταλέντο σου».

Τότε νόμιζα ότι τα λόγια του ήταν απλώς άλλη μία –πώς θα το 'λεγε η Σταρ, να δεις;– κοινοτοπία, ίσα ίσα για να μου χρυσώσει το χάπι επειδή στην ουσία τα πήγαινα χάλια από εμφάνιση, χάλια στο σχολείο και χάλια στις σχέσεις μου με τους άλλους ανθρώπους. Όμως η αλήθεια είναι ότι ο Πα Σαλτ έκανε λάθος, γιατί ακόμη κι αν οι άλλοι δεν μπορούν να σου πάρουν το ταλέντο σου, μπορούν με τα αρνητικά σχόλιά τους να τσακίσουν την αυτοπεποίθησή σου και να παίξουν με το μυαλό σου, με αποτέλεσμα να μην ξέρεις ποια είσαι πλέον ή πώς να ευχαριστήσεις κάποιον, πόσο μάλλον τον ίδιο τον εαυτό σου. Αυτό ακριβώς είχε συμβεί σ' εμένα με τα μαθήματα καλών τεχνών που παρακολουθούσα. Και γι' αυτό τα παράτησα.

«Τουλάχιστον έμαθα σε τι πράγμα δεν είμαι καλή», παρηγορήθηκα. Αυτό, σύμφωνα με τους καθηγητές μου, ήταν οι περισσότερες από τις διδακτικές ενότητες που είχα επιλέξει το τελευταίο τρίμηνο.

Παρά τα πλήγματα, όμως, που είχαν δεχτεί οι πίνακές μου και εγώ προσωπικά, ακόμη κι εγώ ήξερα πως αν έχανα την πίστη στο ταλέντο μου τώρα, δεν είχε κανένα νόημα να συνεχίσω. Στην ουσία ήταν το μοναδικό πράγμα που μου είχε απομείνει.

Γύρισα στην κρεβατοκάμαρα και ξάπλωσα πάλι, αδημονώντας να περάσουν αυτές οι απαίσιες μοναχικές ώρες. Και τότε

κατάλαβα επιτέλους γιατί έβλεπα τόσο πολλούς ηλικιωμένους καθισμένους στα παγκάκια κάθε φορά που περνούσα από το πάρκο του Μπάτερσι για να πάω στο κολέγιό μου. Παρότι έξω έκανε ψοφόκρυο, ένιωθαν την ανάγκη να βεβαιωθούν ότι υπήρχαν κι άλλα ανθρώπινα όντα στον πλανήτη, ότι δεν ήταν μόνοι κι έρημοι στον κόσμο.

Θα πρέπει να με πήρε ο ύπνος κάποια στιγμή, γιατί είδα τον εφιάλτη με τις αράχνες και ξύπνησα ουρλιάζοντας, σκεπάζοντας αυθόρμητα το στόμα με το χέρι μου μην τυχόν και οι πελάτες που έμεναν στον ίδιο όροφο νόμιζαν ότι με δολοφονούσαν. Κατέληξα ότι πολύ απλά δεν μπορούσα να μείνω άλλο μόνη μου σ' αυτό το άψυχο δωμάτιο, οπότε φόρεσα τα μποτάκια μου, πήρα τη φωτογραφική μηχανή μου και κατέβηκα με το ασανσέρ στη ρεσεψιόν.

Απέξω περίμεναν ουρά τα ταξί. Μπήκα σε ένα και είπα στον οδηγό να με πάει στο Μεγάλο Παλάτι. Πάντα με διασκεδάζεμα και με εκνεύριζε συνάμα που η Μπανγκόκ, και γενικά ό,τι είχα δει από την Ταϊλάνδη, διέθετε τόσο υπεράριθμο προσωπικό. Σε κάθε μαγαζί, ακόμη κι αν έμπαινες για να αγοράσεις μονάχα ένα σακουλάκι αράπικα φιστίκια, υπήρχε πάντοτε ένα άτομο για να σε ξεναγήσει στον χώρο, ένα άλλο στο ταμείο κι ένα τρίτο για να βάλει τα ψώνια σου σε σακούλα. Τα εργατικά χέρια ήταν τόσο φτηνά εδώ που καταντούσε αστείο πια. Ένιωσα αμέσως άσχημα που σκέφτηκα κάτι τέτοιο, αλλά ύστερα υπενθύμισα στον εαυτό μου ότι γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο λάτρευα τα ταξίδια: σε κάνουν να βλέπεις τα πράγματα στη σωστή διάστασή τους.

Ο ταξιτζής με άφησε στο Μεγάλο Παλάτι και ακολούθησα τις ορδές των τουριστών, από τους οποίους πολλοί είχαν κοκκινισμένους ώμους, γεγονός που μαρτυρούσε την πρόσφατη άφιξή τους από ψυχρότερα κλίματα. Όταν έφτασα έξω από τον ναό, έβγαλα τα μποτάκια μου, τα άφησα μαζί με τις κάθε λογής σαγιονάρες και αθλητικά παπούτσια που είχαν αφήσει

άλλοι επισκέπτες πλάι στα σκαλιά και μπήκα μέσα. Ο Σμαραγδένιος Βούδας υποτίθεται ότι είναι άνω των πεντακοσίων ετών και είναι το διασημότερο αξιοθέατο της Ταϊλάνδης. Παρ' όλα αυτά ήταν μικρός συγκριτικά με άλλους Βούδες που είχα δει. Το λαμπερό χρώμα του σμαραγδιού και ο τρόπος που ήταν διαμορφωμένο το σώμα του μου θύμισαν καταπράσινη σαύρα. Τα μέλη του ήταν χυτά και, για να πω τη μαύρη μου αλήθεια, δεν ήταν σχεδιασμένα με τόσο μεγάλη ακρίβεια. Βέβαια δεν είχε καμία σημασία – ήταν πανέμορφος.

Κάθισα οκλαδόν σ' ένα από τα χαλάκια, απολαμβάνοντας την αίσθηση ότι βρισκόμουν σε έναν μεγάλο, ανήλιαγο, γαλήνιο χώρο με άλλους ανθρώπους γύρω μου, οι οποίοι ίσως έκαναν κι αυτοί την ομφαλοσκόπησή τους. Δεν ήμουν ποτέ θρήσκα, αλλά αν έπρεπε να επιλέξω μία θρησκεία, μου άρεσε περισσότερο ο βουδισμός, επειδή είχε να κάνει με τη δύναμη της φύσης, την οποία θεωρούσα ως ένα αέναο θαύμα που συνέβαινε μπρος στα μάτια μου.

Η Σταρ με είχε ακούσει τόσες φορές να ξεσπώ με μένος έπειτα από κάποια εκπομπή που έβλεπα στην τηλεόραση σχετικά με το περιβάλλον, ώστε μου έλεγε συχνά ότι έπρεπε να γραφτώ στο Κίνημα των Οικολόγων, αλλά ποιο το νόημα; Η φωνή μου δεν μετρούσε κι εξάλλου ήμουν τόσο χαζή που δεν θα με έπαιρναν ποτέ στα σοβαρά. Το μόνο που ήξερα ήταν πως τα φυτά, τα ζώα και οι ωκεανοί που απαρτίζουν το οικοσύστημά μας και μας διατηρούν ζωντανούς παραμελούνται πολύ συχνά σε τραγικό βαθμό.

«Αν υπάρχει κάτι που λατρεύω, είναι αυτό», μουρμούρισα στον Βούδα. Ήταν κι εκείνος φτιαγμένος από γη – από λαξευμένα πετρώματα που με την πάροδο των χιλιετιών είχαν μετατραπεί σ' ένα θαυμαστό αντικείμενο εκπληκτικής ομορφιάς – και πίστευα ότι ίσως με καταλάβαινε.

Και μια και βρισκόμουν σε ναό, σκέφτηκα ότι έπρεπε να πω και δυο λόγια στον Πα. Ίσως οι εκκλησίες να ήταν κάτι σαν

τηλεφωνικό κέντρο ή ίντερνετ καφέ: να ήταν σε απευθείας σύνδεση με τον ουρανό...

«Γεια σου, Πα. Λυπάμαι αφάνταστα που πέθανες. Μου λείπεις πολύ περισσότερο απ' όσο νόμιζα. Και σου ζητώ συγγνώμη που δεν άκουσα τη συμβουλή που μου έδωσες και όλα τα σοφά λόγια σου. Γιατί αν το είχα κάνει, δεν θα κατέληγα έτσι τώρα. Ελπίζω να είσαι καλά εκεί πάνω», πρόσθεσα. «Συγγνώμη και πάλι».

Σηκώθηκα, νιώθοντας τον αμήχανο κόμπο των δακρύων να μου φράζει τον λαιμό, και πήγα προς την πόρτα. Τη στιγμή που ήμουν έτοιμη να βγω έξω, γύρισα το κεφάλι μου προς τα πίσω.

«Βοήθησέ με, Πα. Σε παρακαλώ!» του ψιθύρισα.

Αγόρασα ένα μπουκάλι νερό από έναν πλανόδιο πωλητή, κατηφόρισα προς τον ποταμό Τσάο Πράγια και κοντοστάθηκα να χαζέψω την πυκνή κίνηση από πλεούμενα που υπήρχαν σε όλο το μήκος του. Ρυμουλκά, ταχύπλοα και φαρδιές μαούνες σκεπασμένες με μαύρο μουσαμά έκαναν όπως κάθε μέρα τα εμπορικά δρομολόγια τους. Αποφάσισα να μπω σ' ένα караβάκι για μια βόλτα – αφενός ήταν φτηνό κι αφετέρου ήταν πολύ καλύτερο από το να κάθομαι και να κλαίω τη μοίρα μου στο δωμάτιο του ξενοδοχείου στο αεροδρόμιο.

Ξεκινήσαμε τη βόλτα κι αντίκρισα γυάλινους ουρανοξύστες με χρυσαφίους ναούς φωλιασμένους με χάρη ανάμεσά τους, ενώ κατά μήκος της όχθης είδα ετοιμόρροπους μόλους οι οποίοι συνδέαν τα ξυλόσπιτα με το γεμάτο δραστηριότητα ρεύμα του ποταμού. Πήρα την αγαπημένη μου παλιά φωτογραφική Νίκον –μου την είχε κάνει δώρο ο Πα στα γενέθλιά μου όταν έγινα δεκάξι για να μπορώ να απαθανατίζω, όπως μου είχε πει τότε, «οτιδήποτε αποτελεί πηγή έμπνευσης για εσένα, αγαπημένη μου»– κι άρχισα να φωτογραφίζω. Η Σταρ μου είχε φάει τ' αφτιά να πάρω μια σύγχρονη ψηφιακή φωτογραφική μηχανή, αλλά δεν τα πήγαινα και πολύ καλά με την τεχνολογία, οπότε έμενα πιστή σε αυτά που γνώριζα σίγουρα.

Κατέβηκα από το караβάκι λίγο μετά το ξενοδοχείο Οριεντάλ, ανηφόρισα τον πλαϊνό δρόμο του και θυμήθηκα που μια φορά είχα κεράσει τη Σταρ βραδινό τσάι στο περίφημο Σαλόνι των Συγγραφέων. Νιώθαμε και οι δύο εκτός τόπου και χρόνου με τα τζιν παντελόνια και τα κοντομάνικα μπλουζάκια μας ενώ όλοι οι άλλοι εκεί μέσα ήταν ντυμένοι στην τρίχα. Η Σταρ είχε μείνει ώρες ολόκληρες στη βιβλιοθήκη χαζεύοντας τις υπογεγραμμένες φωτογραφίες όλων των συγγραφέων που είχαν μείνει στο ξενοδοχείο. Αναρωτήθηκα αν θα έγραφε ποτέ ένα δικό της μυθιστόρημα, γιατί είχε τρομερό ταλέντο να ταιριάζει φράσεις μεταξύ τους και να περιγράφει στο χαρτί πράγματα και καταστάσεις. Είχε μια καινούρια οικογένεια τώρα πια· όταν πριν από μερικές βδομάδες είχα γυρίσει στο σπίτι, είχα δει ένα φως στα μάτια της και στο διαμέρισμά μας έναν άντρα που τον αποκάλεσε «Μάους» να την κοιτάζει με λατρεία σαν πιστό κι αφοσιωμένο κουτάβι.

Κάθισα σ' ένα καφέ με τραπεζάκια έξω στον δρόμο και παρήγγειλα ένα μπολ νουντλς και μία μπίρα, έτσι για το γαμώ το. Δεν σήκωνα το αλκοόλ, αλλά σκέφτηκα ότι ένιωθα τόσο χάλια που αποκλείεται να μ' έκανε χειρότερα. Έτρωγα και συλλογίζομαι πως αυτό που με πονούσε περισσότερο δεν ήταν το γεγονός ότι η Σταρ είχε βρει καινούριο σύντροφο στη ζωή και δουλειά, αλλά ότι, σιγά σιγά και βασανιστικά, είχε αποτραβηχτεί από εμένα. Ίσως νόμιζε πως θα ζήλευα, πως θα την ήθελα όλη δική μου, πράγμα που δεν ίσχυε. Την αγαπούσα περισσότερο από καθετί και το μόνο που ήθελα ήταν να τη βλέπω ευτυχισμένη. Δεν ήμουν δα και τόσο χαζή ώστε να πιστεύω ότι δεν θα εμφανιζόταν μια μέρα κάποιος άντρας στη ζωή της, τόσο όμορφη κι έξυπνη που είναι.

Του φέρθηκαν αγενέστατα εκείνη τη μέρα στο διαμέρισμα, φρόντισε να μου υπενθυμίσει η συνειδησή μου. Το παραδέχομαι, πειράχτηκα όταν τον είδα και ως συνήθως δεν ήξερα πώς να το κρύψω.

Η μπίρα πέτυχε μια χαρά τον σκοπό της και άμβλυne λιγάκι τις αιχμηρές άκρες του πόνου μου. Πλήρωσα, σηκώθηκα και, αφού τριγύρισα για λίγο άσκοπα στον δρόμο, μπήκα σ' ένα στενοσόκακο όπου γινόταν λαϊκή αγορά. Μετά τους πρώτους πάγκους είδα έναν καλλιτέχνη να ζωγραφίζει μια ακουαρέλα. Κι έτσι όπως τον χάζευα καθισμένο μπροστά στο καβαλέτο του, θυμήθηκα τα βράδια που καθόμουν κι εγώ στην παραλία του Ρέιλι στο Κράμπι με το μπλοκ ζωγραφικής και τις μπογιές μου, προσπαθώντας να απαθανατίσω το μαγευτικό ηλιοβασίλεμα. Έκλεισα τα μάτια και αναπόλησα την ηρεμία και τη γαλήνη που είχα νιώσει τότε εκεί μαζί με τη Σταρ, μόλις έναν χρόνο πριν. Και η λαχτάρα να την ξανανιώσω ήταν τόσο έντονη που αισθάνθηκα έναν πόνο μέσα μου.

Προχώρησα προς την όχθη του ποταμού κι έγειρα σκεφτική πάνω από το προστατευτικό κιγκλίδωμα. Θα ήταν άραγε δειλία αν πριν από την Αυστραλία πήγαινα στο μέρος όπου είχα νιώσει πιο ευτυχισμένη όσο ποτέ άλλοτε στη ζωή μου; Γνώριζα κόσμο στην παραλία του Ρέιλι. Θα με θυμούνταν, θα μου κουνούσαν το χέρι και θα έρχονταν να με χαιρετήσουν. Οι περισσότεροι από αυτούς έτρεχαν επίσης να ξεφύγουν από κάτι, γιατί το Ρέιλι ήταν ιδανικό μέρος γι' αυτό. Άλλωστε ο μοναδικός λόγος για τον οποίο πήγαινα στην Αυστραλία ήταν λόγω αυτού που μου είχε πει ο Γκίοργκ Χόφμαν, ο δικηγόρος του Πα Σαλτ, τη μέρα που είχα πάει να τον δω. Θα είχα κάπου να πάω, κάπου πολύ μακριά από το Λονδίνο.

Κι έτσι, αντί να περάσω δώδεκα ώρες μέσα σ' έναν ιπτάμενο κύλινδρο όπου δεν γνώριζα κανέναν, θα μπορούσα τέτοια ώρα αύριο βράδυ να πίνω μια παγωμένη μπίρα στην παραλία του Ρέιλι. Τι πείραζε να πάω μια δυο βδομάδες αργότερα; Εξάλλου πλησίαζαν τα Χριστούγεννα και ίσως να αισθανόμουν λιγότερο απάισια αν τα περνούσα σ' ένα μέρος που γνώριζα κι αγαπούσα...

Ήταν η πρώτη φορά εδώ και κάμποσο καιρό που ένιωθα

πραγματικά να αδημονώ στη σκέψη για κάτι που θα έκανα. Και προτού προλάβει να μου φύγει αυτό το συναίσθημα, σταμάτησα το πρώτο ταξί που βρήκα μπροστά μου και είπα στον οδηγό να με γυρίσει στο αεροδρόμιο. Μόλις μπήκα μέσα, πήγα στο γκισέ της Τάι Εργουέις και είπα ότι ήθελα να καθυστερήσω για λίγο καιρό το ταξίδι μου στην Αυστραλία. Η υπάλληλος άρχισε να πληκτρολογεί για ώρα στον υπολογιστή της κι εντέλει με πληροφόρησε ότι η αλλαγή αυτή θα μου κόστιζε τέσσερις χιλιάδες μπατ, το οποίο σε γενικές γραμμές δεν ήταν και κανένα τραγικό ποσό.

«Έχετε ευέλκτο εισιτήριο. Για ποια ημερομηνία θέλετε να κάνετε την κράτηση;» με ρώτησε.

«Εμ, λίγο μετά τα Χριστούγεννα ίσως;»

«Δεν υπάρχει κενή θέση εκείνη την περίοδο. Η πρώτη διαθέσιμη πτήση είναι στις οχτώ Ιανουαρίου».

«Εντάξει τότε», συμφώνησα, χαρούμενη που πλέον μπορούσα να κατηγορήσω τη μοίρα που με ανάγκαζε να μείνω περισσότερο καιρό. Κατόπιν έκλεισα ένα εισιτήριο μετ' επιστροφής από την Μπανγκόκ στο Κράμπι με την πτήση που αναχωρούσε νωρίς το άλλο πρωί.

Γύρισα στο ξενοδοχείο, έκανα ένα ντους, έπλυνα τα δόντια μου και ξάπλωσα στο κρεβάτι πιο ήρεμη πλέον. Έτσι και το μάθαιναν οι αδελφές μου, θα έλεγαν όλες τους ότι πάλι «χαζολογώ από δω κι από κει», αλλά δεν μ' ένοιαζε καθόλου.

Έφευγα μακριά σαν πληγωμένο ζώο, για να κρυφτώ και να γλείψω τις πληγές μου.

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΟ της παραλίας του Ρέιλι είναι ότι βρίσκεται σε χερσόνησο και μπορείς να πας μόνο με πλεούμενο. Με τη Σταρ είχαμε ταξιδέψει σε πολλά απίστευτα μέρη, αλλά η στιγμή που, καθισμένη στον ξύλινο πάγκο ενός μακρόστενου σκαριού που έσκιζε με θόρυβο τα γαλαζοπράσινα νερά, αντίκρισα για πρώτη φορά τις απίστευτες εκείνες στήλες από ασβεστόλιθο να ορθώνονται ψηλά στον βαθυγάλανο ουρανό, ήταν μία από τις πέντε μαγευτικότερες της ζωής μου.

Όταν πλησιάσαμε είδα σκοινιά δεμένα στον βράχο και ανθρώπους που έμοιαζαν με πολύχρωμα μυρμήγκια με τα φωσφοριζέ σορτσάκια τους να σκαρφαλώνουν στην επιφάνειά του. Πέρασα το σακίδιό μου στους ώμους και κατέβηκα από τη βάρκα, νιώθοντας το δέρμα μου να μπιμπικιάζει από την προσμονή. Μπορεί τα άκρα μου να είναι κοντά, ωστόσο είναι δυνατά κι ευέλικτα και η αναρρίχηση σε βράχο είναι ένα από τα πράγματα στα οποία είμαι πραγματικά καλή. Βέβαια αυτή η ικανότητα δεν ήταν και πολύ χρήσιμη σε κάποια που ζούσε στο Λονδίνο και ήθελε να γίνει καλλιτέχνης, αλλά σ' ένα μέρος σαν κι αυτό μπορούσε σί' αλήθεια να σημαίνει κάτι. Και συλλογίστηκα ότι, αναλόγως σε ποιο σημείο του πλανήτη βρίσκεσαι, τα δυνατά ή αδύναμα σημεία σου μπορούν να αποτελούν πλεονέκτημα ή μειονέκτημα. Στο σχολείο εγώ ήμουν

κουμπούρας, ενώ η Σταρ ήταν, στην κυριολεξία, αστέρι. Αλλά εδώ στο Κράμπι εκείνη είχε αποτραβηχτεί στη σκιά, καθισμένη στην παραλία αγκαλιά μ' ένα βιβλίο, ενώ εγώ απολάμβανα στο έπακρο τις υπαίθριες δραστηριότητες που είχε να προσφέρει τούτο εδώ το μέρος. Η ύπαιθρος ήταν το στοιχείο μου, όπως είχε σχολιάσει μια φορά η Μα, και στη συγκεκριμένη τοπική κοινωνία είχα γίνει πολύ πιο γνωστή από τη Σταρ.

Τα χρώματα των νερών ολόγυρά μου ήταν απαράμιλλα· γαλαζοπράσινα τη μια στιγμή στα σημεία όπου έπεφτε πάνω τους ο ήλιος, και βαθυπράσινα στις απάγκιες σκιές κάτω από τους θεόρατους βράχους. Τσαλαβουτώντας στα ρηχά, πήγα προς την ξηρά και είδα την αμμουδιά να απλώνεται μπροστά μου· ένα απαλό μισοφέγγαρο λευκής άμμου, ολόγυρά του οι τεράστιες ασβεστολιθικές στήλες και φοίνικες διάσπαρτοι ανάμεσα στα απλά ξυλόσπιτα που στέγαζαν τα ξενοδοχεία και τα μπαρ. Από ένα απ' αυτά ακουγόταν ο χαλαρωτικός ήχος της ρέγκε.

Διέσχισα με δυσκολία την καυτή λευκή άμμο για να πάω στο ξενοδοχείο Ρέιλι Μπιτς, όπου είχαμε μείνει πέρυσι με τη Σταρ, κι έγειρα πάνω στο μπαρ-ρεσεψιόν που ήταν φωλιασμένο στην ξύλινη βεράντα.

«Γεια σας», είπα στη νεαρή Ταϊλανδή που δεν αναγνώρισα. «Μήπως υπάρχει ελεύθερο δωμάτιο για τις επόμενες βδομάδες;»

Η γυναίκα με περιεργάστηκε κι έβγαλε ένα μεγάλο βιβλίο κρατήσεων. Διέτρεξε προσεκτικά με το δάχτυλό της κάθε σελίδα και κατόπιν κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Έρχονται Χριστούγεννα. Πολλή δουλειά. Δεν υπάρχει δωμάτιο μετά τις είκοσι μία».

«Τότε για τις δύο επόμενες βδομάδες μόνο;» τη ρώτησα.

Ξαφνικά αισθάνθηκα ένα χέρι να με χτυπά στην πλάτη.

«Σι; Εσύ δεν είσαι;»

Γύρισα και είδα τον Τζακ, έναν ψηλό Αυστραλό όλο γραμωμένους μυς, ο οποίος ήταν ο ιδιοκτήτης του ξενοδοχείου

καθώς και της σχολής αναρρίχησης στον βράχο που βρισκόταν πάνω στην παραλία μόλις έστριβες τη γωνία.

«Ναι, γεια σου», τον χαιρέτησα χαμογελώντας του πλατιά. «Ψάχνω για δωμάτιο, για κάνα δυο βδομάδες έστω κι ύστερα θα την κάνω, αλλά προφανώς είστε κλεισμένοι».

«Καλά, για εσένα, αγάπη μου, όλο και κάτι θα βρούμε, μη σε νοιάζει. Έχει έρθει και η αδελφή σου μαζί;»

«Εμ, όχι. Ήρθα μόνη μου αυτή τη φορά».

«Πόσο θα μείνεις;»

«Μέχρι λίγο μετά την Πρωτοχρονιά».

«Ωραία. Κι αν κάνεις κέφι να μου δώσεις ένα χεράκι με τη σχολή αναρρίχησης, πες το μου. Το έχω ελκρινά ανάγκη, Σι. Γίνεται της μουρλής κάθε χρόνο τέτοια εποχή».

«Θα δούμε. Σ' ευχαριστώ», του απάντησα.

«Εσείς συμπληρώσετε στοιχεία». Η Ταϊλανδή υπάλληλος της ρεσεψιόν μου έδωσε μια κάρτα.

«Δεν χρειάζεται, Ναμ», την έκοψε ο Τζακ. «Η Σι ήταν και πέρυσι εδώ μαζί με την αδελφή της, οπότε έχουμε ήδη τα στοιχεία της. Έλα, πάμε να σου δείξω το δωμάτιό σου».

«Σ' ευχαριστώ». Ο Τζακ πήρε το σακιδίο μου και είδα την υπάλληλο να με αγριοκοιτάζει.

«Πού θα πας έπειτα από δω;» με ρώτησε φιλικά ενώ με οδηγούσε σ' ένα ξύλινο μονοπάτι. Στο τέρμα του υπήρχε μια σειρά από ξεχαρβαλωμένες πόρτες που έκρυβαν πίσω τους απλά δωμάτια με μονάχα τις στοιχειώδεις ανέσεις.

«Στην Αυστραλία», αποκρίθηκα και κοντοσταθήκαμε στο τέρμα του μονοπατιού μπροστά στο δωμάτιο είκοσι δύο. Πρόσεξα ότι ήταν ακριβώς δίπλα στη γεννήτρια και είχε θέα δύο μεγάλους τροχήλατους κάδους σκουπιδιών.

«Α, στην πατρίδα μου! Σε ποιο μέρος;»

«Στη βορειοδυτική ακτή».

«Έχε υπόψη σου ότι βράζει ο τόπος τέτοια εποχή εκεί».

«Δεν μ' ενοχλεί η ζέστη», είπα και ξεκλείδωσα την πόρτα.

«Λοιπόν, τα λέμε». Μου κούνησε το χέρι κι έφυγε.

Μολονότι το δωμάτιο ήταν μια σταλιά, μες στην υγρασία και βρομούσε έντονα σκουπιδία, άφησα το σακίδιό μου στο πάτωμα, νιώθοντας τόσο χαρούμενη όσο είχα βδομάδες να νιώσω, μόνο και μόνο επειδή ήταν ωραίο να είσαι γνωστή κάπου. Πέρυσι είχα χαρεί πολύ που δούλευα έστω και περιστασιακά στη σχολή αναρρίχησης, αναλαμβάνοντας τον έλεγχο των σκοινιών και το δέσιμο των πελατών στα μποντριέ – τις ειδικές ζώνες αναρρίχησης. Εκείνη την περίοδο είχαμε ξεμείνει από λεφτά με τη Σταρ και γι' αντάλλαγμα ο Τζακ μας είχε κόψει ένα ποσό από την τιμή του δωματίου. Αναρωτήθηκα τι θα έλεγε αν μάθαινε ότι δεν είχα ανάγκη να δουλεύω πια, αφού πλέον ήμουν εκατομμυριούχα. Στα χαρτιά έστω...

Τράβηξα το ξεφτισμένο κορδόνι για να θέσω σε λειτουργία τον ανεμιστήρα οροφής και, έπειτα από ένα σωρό τριξίματα και κρότους, πήρε επιτέλους μπρος κι άρχισε να γυρίζει, βγάζοντας ίσα ίσα μια στάλα δροσερού αέρα. Έβγαλα τα ρούχα μου, φόρεσα το μπικίνι μου κι ένα σαρόγκ που είχα αγοράσει πέρυσι από εδώ και κατέβηκα στην παραλία. Κάθισα στην αμμουδιά για λίγο, μειδιώντας με το γεγονός ότι εδώ στον «παράδεισο», με όλες αυτές τις βενζινοκίνητες μακρόστενες βάρκες που μπαινόβγαιναν στον κόλπο, ο θόρυβος ήταν χίλιες φορές μεγαλύτερος απ' όσο να ζει κανείς στο ποτάμι στο κέντρο του Λονδίνου. Σηκώθηκα, πήγα μέχρι την ακρογιαλιά και βούτηξα στη θάλασσα. Όταν απομακρύνθηκα αρκετά, ξάπλωσα ανάσκελα στα μαγευτικά νερά, σήκωσα το βλέμμα ψηλά στον ουρανό κι ευχαρίστησα τον Θεό, ή τον Βούδα, ή όποιον έπρεπε να ευχαριστήσω τέλος πάντων, που είχα ξανάρθει στο Κράμπι. Για πρώτη φορά εδώ και μήνες ένιωθα ότι είμαι στο σπίτι μου.